

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 23279/2024
12.12.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Зорана Хацића, Гордане Комненић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца-противтуженог АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Манасијевић, адвокат из ..., против туженог ББ из ... и туженог-противтужиоца ВВ из ..., кога заступа пуномоћник Ивица Костић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог ВВ из ... изјављеној против решења Вишег суда у Врању Гж 435/24 од 04.07.2024. године, у седници одржаној 12.12.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог ВВ изјављеној против решења Вишег суда у Врању Гж 435/24 од 04.07.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог ВВ изјављена против решења Вишег суда у Врању Гж 435/24 од 04.07.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 2579/20 од 28.11.2023. године, ставом првим изреке, утврђено је потраживање тужиоца АА према туженом ВВ у износу од 53.556,67 динара на име регресног дуга, са затезном каматом од 11.12.2020. године до исплате, док је захтев за исплату затезне камате за период од 01.08.2019. године до 11.12.2020. године одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, утврђено је потраживање туженог ВВ према тужиоцу АА у износу од 10.412,00 динара на име регресног дуга са затезном каматом од 11.12.2020. године до исплате. Ставом трећим изреке, извршен је пребој потраживања тужиоца АА са потраживањем туженог ВВ за износ од 10.412,00 динара са затезном каматом од 11.12.2020. године до 28.11.2023. године, као дана пресуђења. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени ВВ из ... да тужиоцу АА на име регресног дуга исплати 43.144,67 динара са затезном каматом од 11.12.2020. године до исплате, док је захтев за исплату затезне камате за период од 01.08.2019. године до 11.12.2020. године одбијен као неоснован. Ставом петим изреке, обавезан је тужени ББ да тужиоцу АА на име регресног дуга исплати износ од 53.556,67 динара са затезном каматом од 11.12.2020. године до исплате, док је захтев за исплату затезне камате за период од 01.08.2019. године до 11.12.2020. године одбијен као неоснован. Ставом шестим изреке, обавезани су тужени ББ и тужени ВВ да тужиоцу АА солидарно исплате трошкове парничног поступка у износу од 162.536,00

динара, при чему на износ трошкова на име заступања од 144.000,00 динара тече затезна камата од извршности пресуде до исплате.

Решењем Вишег суда у Врању Гж 435/24 од 04.07.2024. године, одбијена је као неоснована жалба туженог ВВ из ..., а првостепена пресуда у односу на овог туженог, у ставу шестом изреке у делу одлуке о трошковима парничног поступка потврђена. Одбијен је захтев туженог ВВ из ... за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне одлуке донете у другом степену, тужени ВВ је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 10/23), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Побијаним правноснажним решењем потврђено је првостепено решење о трошковима поступка којим су тужени солидарно обавезани да тужиоцу исплате трошкове парничног поступка. О овом праву тужиоца и висини тражене накнаде другостепени суд је одлучио применом одговарајућих одредаба процесног права које се примењују приликом доношења одлуке о трошковима поступка, с обзиром на успех тужиоца у спору, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе и новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП прописано је да се ревизија може изјавити и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, а и применом става 2. истог члана, ревизија против решења није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде, што значи да је условљена граничном вредношћу за изјављивање ревизије, прописаном чланом 403. став 3. ЗПП.

Када је за изјављивање ревизије меродовна вредност предмета спора, на основу члана 28. став 1. ЗПП, узима се само вредност главног дуга, док се према ставу 2. истог члана, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају у обзир ако не чине главни дуг.

Имајући у виду да је у конкретном случају ревизија изјављена против другостепене одлуке о трошковима поступка, дакле против решења којим је одлучено

о споредном тражењу тужиоца, које не чини главно потраживање, то је ревизија недозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић